REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 16. decembra 2019. godine
Br. ref.:RK 1487/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI76/19

Podnosioci

A. C., D. C., i F C

Zahtev za ocenu ustavnosti presude Rev. br. 48/2019 Vrhovnog suda, od 27. marta 2019. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosioci zahteva

1. Zahtev su podneli A. C., D.C., i F. C., iz Uroševca, u daljem tekstu (podnosioci zahteva). Podnosioce zahteva pred sudom predstavlja Zaim Istrefi, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju presudu Rev. br. 48/2019 Vrhovnog suda, od 27.marta 2019. godine, u vezi sa presudom Ac br. 3488/2014 Apelacionog suda, od 14.novembra 2018. godine, i presudom C. br. 1851/08 Osnovnog suda, od 15.aprila 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih presuda kojima se navodno, podnosiocima zahteva povređuju prava i slobode garantovane članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 54 [Sudska zaštita prava], Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6 (Pravo na nepristrasno suđenje), i članom 41 (Pravično zadovoljenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

4. Podnosioci zahteva takođe traže, da se njihov identitet ne objavi u javnost, navodeći *"da se konkretan slučaj tiče naknade koja je direktno povezana sa tragičnim gubitkom supruga i oca podnosioca zahteva, te shodno tome smatramo da je ovaj slučaj osetljiv"*.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32.6 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 13.maja 2019. godine, podnosioci zahteva su podneli zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).

7. Dana 17. maja 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu Krasniqi i Gresa Caka Nimani.

8. Dana 18. juna 2019. godine, Sud je obavestio pravnog zastupnika podnosilaca zahteva o registraciji zahteva, i kopiju zahteva poslao Vrhovnom sudu.

9. Dana 7. novembra 2019. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Dana 11.decembra 2007. godine, na putu Štimlje – Prizren, dogodila se teška saobraćajna nesreća, gde je lice E. C., inače suprug i otac podnosioca zahteva izgubio život.

11. Na osnovu policijskog izveštaja proizilazi, da je do nesreće došlo na taj način što je sada pokojni suprug i otac podnosilaca zahteva pretucajući na punoj liniji

udario u vozilo „Volvo" koji se kretalo u suprotnoj traci, pri tome, on je zadobio telesne povrede od kojih je na licu mesta preminuo.

12. Podnosioci zahteva smatrajući da u ovoj nesreći ima doprinosa i odgovornosti, i vozača vozila „Volvo", koje je bilo osigurano kod Osiguravajuće kompanije „Sigal" (u daljem tekstu: tužena), podneli su tužbu Osnovnom sudu u Prištini protiv tužene, za naknadu materijalne i nematerijalne štete. U tužbi oni su tražili da im tužena isplati iznos od po 7.000 €, svakom od podnosioca zahteva, kao i da im se nadoknadi materijalna šteta u iznosu od 800 €, koja će biti umanjena za 60 % zbog odgovornosti pokojnika.

13. Dana 15. aprila 2014. godine, Osnovni sud u Prištini doneo je presudu C. br. 1851/08, kojom je tužbeni zahtev podnosilaca zahteva odbio kao neosnovani, u obrazloženju presude Osnovni sud je zaključio:

> *"...iz izvedenih dokaza sud je zaključio da je do saobraćajne nesreće došlo isključivo krivicom sada pokojnog E. C, i na osnovu ovoga tužitelji nemaj pravo na naknadu nematerialne štete za duševne bolove pridobijene zbog smrti supruga odnosno oca, kao i na naknadu materijalne štete zbog troškova sahrane i podizanja spomenika, u smislu člana 154. ZOO gde je propisano da: „Ko drugome prouzrokuje štetu dužan je naknaditi je, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice." a takođe u smislu člana 1. 8. Pravilnika 3. CBK-a, o obaveznom osiguranju od auto – odgovornosti, akt koji je bio na snazi u vremenu osiguranog događaja a koje pravilo određuje „odgovorni vozač za štetu nema pravo na naknadu", odnosno nema status trećeg lica".*

14. Podnosioci zahteva podneli su žalbu Apelacionom sudu na presudu C. br. 1851/08 Osnovnog suda, navodeći povrede odredaba parničkog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.

15. Dana 14.novembra 2018. godine, Apelacioni sud je doneo presudu Ac br. 3488/2014, kojom je žalbu podnosioca zahteva odbio kao neosnovanu, navodeći da je:

> *„Prvostepeni sud u potpunosti utvrdio činjenično stanje i imao je realni pregled o činjeničnom stanju u ovoj pravnoj stvari, a koja se ne dovodi pod sumnju žalbenim navodima, i iz ovog razloga je presuda prvostepenog suda potvrđena.*
>
> *Postojanje krivice kao osnova za postojanje prava na naknadu štete zahteva se i na osnovu člana 154. ZOO-a: „Ko drugome prouzrokuje štetu dužan je naknaditi je, ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice.", kao i članom 178. ZOO-a je propisano da: „U slučaju udesa izazvanog motornim vozilom u pokretu koji je prouzrokovan isključivom krivicom jednog imaoca, primenjuju se pravila o odgovornosti po osnovu krivice", što znači da tužena u konkretnom slučaju nema obavezu da tužiteljima nadoknadi nastalu štetu pošto, pošto se ne bavimo podeljenom odgovornošću a ni krivicom vozača vozila kamiona marke Volvo, osiguranog kod tužene."*

16. Podnosioci zahteva su podneli zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog i Osnovnog suda navodeći povrede parničkog postupka, pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se ponište obe navedene presude i predmet da se vrati na ponovno suđenje prvostepenom sudu.

17. Dana 27.marta 2019. godine, Vrhovni sud je doneo presudu Rev. br. 48/2019, kojom je zahtev za reviziju podnosilaca zahteva odbio kao neosnovan. U obrazloženju presude Vrhovni sud je naveo:

> *"U zahtevu za reviziji se kaže da je pogrešno primenjeno materijalno pravo, jer sudovi nižih instanci nisu uzeli u obzir činjenicu da je vozač vozila Volvo, osiguranog kod tužene, vozio većom brzinom od one koja je dozvoljena. Ovi navodi iz revizije Vrhovni sud odbija kao neosnovani iz istih razloga datih i od prvostepenog suda i onog drugostepenog, suda a .... po mišljenju veštaka, ovo vozilo kretalo na svojoj traci sa desne strane puta, dok brzina njegovog kretanja nije bila uzrok nesreće....*
>
> *Shodno tome ne može da se obaveže tužena da naknadi štetu pošto je dokazano da je šteta nastala bez krivice njenog osiguranika, tako da se nisu ispunili uslovi za odgovornost tužene za naknadu štete predviđene članom 154. ZOO-a."*

Navodi podnosioca

18. Podnosioci zahteva navode da su Osnovni sud, Apelacioni sud i Vrhovni sud postupajući u suprotnosti sa članom 54 [Sudska zaštita prava] Ustava, njima osporili pravo na naknadu štete zbog gubitka člana porodice, jer su pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primenili materijalno pravo.

19. Podnosioci zahteva tvrde, da je pravo na naknadu materijalne i nematerijalne štete ustavno pravo zagarantovano članom 54 Ustava, članom 200. ZOO-a, članom 6. i članom 41. EKLJP.

20. Podnosioci zahteva dalje navode da oni ne mogu da prihvate zaključak Osnovnog suda, Apelacionog suda kao ni zaključak Vrhovnog suda, da im se odbija tužbeni zahtev zato što je sada pokojni, suprug i otac podnosilaca zahteva bio uzročnik saobraćajne nesreće, i da na osnovu ovoga, oni nemaju pravo na naknadu, a zasnivajući se na zakonske odredbe iz člana 154. ZOO-a.

21. S tim u vezi, podnosioci zahteva tvrde da su Osnovni sud, Apelacioni sud i Vrhovni sud, gore navedenim presudama, izvršili pogrešno tumačenje odredbi ZOO-a, kada su ustanovili da podnosiocima zahteva ne pripada pravo na naknadu.

22. Podnosioci takođe tvrde, *da se takvim zaključcima sudova povređuju prava i individualne slobode garantovane Evropskom konvencijom o ljudskim pravima i osnovnim slobodama a koja su primenjiva na neposredan način u Ustavu Republike Kosovo (ustavnost presuda), odnosno član 6. „Pravo na pravično suđenje" EKLJP, član 41. „Pravično zadovoljstvo" EKLJP, kao i član*

54. „Sudska zaštita prava" kao i član 31. „Pravo na pravično i nepristrasno suđenje" Ustava Republike Kosovo".

23. Podnosioci zahteva od suda traži da usvoji njihov zahtev, da poništi sve odluke redovnih sudova, da predmet vrati na ponovno odlučivanje pred Osnovni sud gde bi im se priznalo pravo na naknadu štete zbog tragične smrti supruga, odnosno njihovog oca.

24. Pored toga podnosioci zahteva traže da se njihov identitet ne objavi u javnost, navodeći *„da se konkretan slučaj tiče naknade koja je povezana sa tragičnim gubitkom supruga i oca podnosioca zahteva, te shodno tome smatraju da je ovaj slučaj osetljiv".*

Prihvatljivost zahteva

25. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovnikom o radu.

26. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

> *„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*
>
> *(...)*
>
> *7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom."*

27. Štaviše, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47 [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

> Član 47
> [Individualni zahtevi]
>
> *1. "Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ".*
> *2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva*
>
> Član 48.
> [Tačnost podneska]
>
> *"Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena ikoji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori."*

Član 49. [Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku... .”

28. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da su podnosioci zahteva podneli zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno presudu Rev. br. 48/2019 Vrhovnog suda, od 27.marta 2019. godine, nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava. Podnosioci zahteva su isto tako naglasila prava i slobode za koje tvrdi da su povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podnela je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.

29. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], stav (2) Poslovnika o radu, koje propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.“

30. Sud uvidom u zahtev podnosilaca zahteva nalazi, da oni povrede člana 54 i 31 Ustava, kao i člana 6 i 41 EKLjP, dovode u vezu sa činjenicom, da redovni sudovi nisu prihvatili njihov tužbeni zahtev kojim su oni tražilo novčanu naknadu zbog nesrećnog gubitka supruga, odnosno oca.

31. Konkretnije, Sud primećuje da je i pored činjenice da su podnosioci zahteva naveli povrede više članova Ustava i EKLjP, suština zahteva podnosioca se odnosi na povredu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP.

Navodi o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP

32. S tim u vezi, Sud pre svega opaža, da se predmetni postupak tiče utvrđivanja građanskih prava podnosioca zahteva, konkretnije prava na novčanu naknadu povodom tužbenog zahteva koji su oni pokrenuo pred Osnovnim sudom vezano za saobraćajnu nesreću. Dakle u konkretnom slučaju radi se o predmetu građansko-pravne prirode iz čega proizlazi da su član 31 Ustava i član 6. stav 1. EKLjP primenljivi.

33. Sud daljom analizom navoda podnosioca zahteva kojima oni pokušavaju da obrazlože povrede ustavnih prava i prava garantovana EKLjP primećuje, da kao osnov svih tih povreda oni navode činjenicu da su redovni sudovi pogrešno utvrdili činjenično stanja i pogrešno primenili materijalno pravo, što je njih dovelo u situaciju da oni ne mogu da ostvare pravo na novčanu kompenzaciju.

34. S tim u vezi Sud, pre svega, ukazuje da, prema praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLjP) i Ustavnog suda, zadatak ovih sudova nije preispitivanje zaključaka redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene prava (vidi presudu ESLjP, *Pronina protiv Rusije*, od 30. juna 2005. godine, aplikacija broj 65167/01).

35. Naime, Ustavni sud nije nadležan da supstituira redovne sudove u proceni činjenica i dokaza, već je uopšteno, zadatak redovnih sudova da ocene činjenice

i dokaze koje su izveli (vidi ESLjP, *Thomas protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 10. maja 2005. godine, aplikacija broj 19354/02). Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li je eventualno došlo do povrede ili zanemarivanja ustavnih prava (pravo na pravično suđenje, pravo na pristup sudu, pravo na delotvoran pravni lek i dr.), te da li je primena zakona bila, eventualno, proizvoljna ili diskriminatorska.

36. Sud će se, dakle, izuzetno upustiti u ispitivanje načina na koji su nadležni sudovi utvrđivali činjenice i na tako utvrđene činjenice primenili pozitivno-pravne propise kada je očigledno da je u određenom postupku došlo do proizvoljnog postupanja redovnog suda, kako u postupku utvrđivanja činjenica, tako i primene relevantnih pozitivno-pravnih propisa.

37. S tim u vezi, Sud dovodeći u vezu navode podnosilaca zahteva o povredi prava iz člana 31 Ustava, koja su, po njihovim navodima posledično dovela, i do povrede člana 54 Ustava nalazi, da su oni u cilju ostvarivanja novčane kompenzacije zbog saobraćajne nesreće, koja je rezultirala tragičnim ishodom, pokrenuli građanski postupak tužbenim zahtevom.

38. Sud zapaža, da je Osnovni sud, u cilju utvrđivanja osnovanosti tužbenog zahteva sproveo sve radnje, izveo dokaze kao i izveštaje i mišljenja veštaka, pri tome je i zaključio, da tužbeni zahtev podnosilaca zahteva ne može biti realizovan iz činjenice, da je nepobitno utvrđena odgovornost nastradalog za saobraćajnu nesreću.

39. Sud dalje primećuje, da je utvrđivanje takvog činjeničnog stanja, posledično uticalo na Osnovni sud da zaključi, da se u takvim slučajevima kao što je slučaj podnosilaca zahteva, primenjuju odredbe člana 154 ZOO, kojima se reguliše, ko u kojim slučajevima i pod kojim uslovima, treba da nadoknadi štetu, odnosno ima pravo na novčanu naknadu.

40. Sud takođe primećuje, da su se Apelacioni i Vrhovni sud u svojim presudama bavili žalbenim navodima podnosilaca zahteva u vezi sa činjeničnim stanjem, pri čemu su i zaključili, da su činjenice pravilno utvrđene od strane Osnovnog suda, a da je shodno tome pravilno primenjena i odredba člana 154 ZOO.

41. Štaviše, Sud ne može a da ne primeti, da su se Apelacioni sud i Vrhovni sud bavili i pitanjem koje su pred njime izneli podnosioci zahteva, a koje se odnosilo na "*podeljenu odgovornosti učesnika u saobraćajnoj nesreći*", kao mogućeg osnova koji bi im omogućio sticanje prava na novčanu kompenzaciju.

42. Sud nalazi, da su Apelacioni i Vrhovni sud ovaj žalbeni navod objasnili stavom, da tokom sudskog postupka nije utvrđena podeljena odgovornost učesnika u izazivanju saobraćajne nesreće, samim tim, nema ni njihove podeljene odgovornosti u izazivanju nesreće, a time nema ni krivice vozača vozila "Volvo", koje je bilo osigurano kod Osiguravajuće kompanije koju podnosioci zahteva tuže. Iz čega proizilazi, da se u ovom slučaju primenjuje član 178 ZOO, u kome je propisano da: *„U slučaju udesa izazvanog motornim vozilom u pokretu koji je prouzrokovan isključivom krivicom jednog imaoca, primenjuju se pravila o odgovornosti po osnovu krivice*". Na osnovu čega se da zaključiti, da tužena u ovom slučaju nema nikakvih obaveza prema podnosiocima zahteva.

43. Sud na osnovu svega iznetog nalazi da u presudama Osnovnog, Apelacionog i Vrhovnog suda nema ništa što bi vodilo zaključku da je očigledno došlo do proizvoljnog postupanja sudova, kako u postupku utvrđivanja činjenica, tako i u postupku primene relevantnih pozitivno-pravnih propisa.

44. U kontekstu navedenog Sud takođe nalazi da su navodi podnosioca zahteva o povredi člana 54 [Sudska zaštita prava], Ustava, neosnovani, jer je Sud na osnovu svega iznetog našao da su podnosioci zahtev u ovom sudskom postupka koji je analizirao imali sudsku zaštitu u meri u kojoj je ona u datoj fazi bila moguća i predviđena, uzimajući u obzir specifičnost tužbenog zahteva, a što se može videti i na osnovu svih radnji koje su sudovi preduzimali. Isto tako, Sud nije mogao da primeti da je sudska zaštita podnosioca zahteva bila ograničena ili onemogućena odlukom nekog organa (vidi odliku suda u slučaju KI 159/18 podnosilac zahteva *Azem Duraku*, Rešenje o neprihvatljivost, od 6 maja 2019 godine, paragraf 84).

45. S tim u vezi, Sud zaključuje da podnosiocima zahteva nije povređen član 31. Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP, na osnovu čega proizilazi da nema ni povrede člana 54. Ustava.

46. Takođe, Sud smatra da podnosioci zahteva ne nude činjenice koje bi mogle opravdati tvrdnju da postoji povreda ustavnih prava na koja se oni pozivaju, zbog čega nema elemenata koji *prima facie* ukazuju da je kršenje ustavnih prava iz člana 54 i 31. Ustava u vezi sa članom 6. stav 1. EKLjP moguće, te da bi bilo potrebno meritorno ispitivanje.

47. Sud naglašava da je obaveza podnosilaca zahteva da potkrepe svoje ustavne tvrdnje i podnesu *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLjP (vidi: slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syla,* od 5. decembra 2013. godine).

48. Dakle, zahtev podnosilaca zahteva je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika o radu.

Ostali navodi

49. Sud u zahtevu nalazi da podnosioci zahteva navode i povredu prava i sloboda garantovanih članom 41 EKLjP (Pravično zadovoljenje), te shodno tome traže pravično zadovoljenje. Sud podseca da član 41 EKLjP u relevantnom delu glasi:

> *„Kada sud utvrdi prekršaj Konvencije ili protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo delimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj strani".*

50. Shodno tome, Sud primećuje i navodi da član 41. EKLJP ne može poslužiti kao osnov za potraživanje "pravične naknade" ili naknade nematerijalne štete pred Ustavnim sudom zbog toga što se ovaj član odnosi na nadležnosti ESLJP-a, a ne

na nadležnosti domaćih sudova kao sastavnog dela zaštitnog mehanizma zagarantovanog EKLJP.

51. Međutim, Sud je vezan i uslovljen da postupa samo na osnovu zakonske i procesne regulative koja uređuje njegov rad. Ni u jednom od ovih dokumenta koji uređuju delokrug rada i postupke pred ovim Sudom i radnje koje on može da preduzme, nije predviđeno ekvivalentno ovlašćenje za dosuđivanje "pravičnog zadovoljenja", onako kako se takva nadležnost pripisuje ESLJP-u članom 41. EKLJP u vezi sa pravilom 60 Poslovnika ESLJP-a.

52. Sud imajući u vidu sadržinu teksta člana 41 EKLjP, nalazi da ona nije primenljiva u datom slučaju, te shodno tome on se njome neće baviti.

Zahtev za ne objavljivanje identiteta

53. Sud podseća da su podnosioci zahteva tražili da se njegov identitet ne otkrije u javnosti, navodeći *"da se konkretan slučaj tiče naknade koja je povezana sa tragičnim gubitkom supruga i oca podnosioca zahteva, te shodno tome smatraju da je ovaj slučaj osetljiv"*.

54. U tom smislu, Sud se poziva na pravilo 32 (6) Poslovnika, koje propisuje:

> *"Strane u zahtevu koje ne žele da se njihov identitet objavi javnosti to će navesti i izneti dokaze kojima se opravdavaju takvo odstupanje iz pravila javnog pristupa informacijama u postupku pred Sudom [...]."*

55. Sud se, takođe, poziva i na član 8.1. Konvencije o pravima deteta, koji propisuje:

> *"Strane ugovornice se obavezuju da poštuju pravo deteta na očuvanje identiteta, uključujući državljanstvo, ime i porodične odnose u skladu sa zakonom, bez nezakonitog mešanja."*

56. Sud, imajući u vidu celokupni parnični postupak, primećuje da su određeni podnosioci u trenutku nastanka sudskog postupka pripadali kategoriji maloletnih lica, i da su ona taj status imala tokom trajanja parničnog postupka. Na osnovu spisa predmeta takođe proizilazi, da su redovi sudovi uzimajući u obzir tu činjenicu kao i procene veštaka i relevantnih socijalnih službi, zaključili da su ona, kao takva tokom trajanja sudskog postupka trpela duševni i psihički bol zbog gubitka oca, te da spadaju u kategoriju posebne osetljive grupe.

57. Shodno tome Sud uzimajući u obzir navode podnosioca, spise predmeta, kao i zaključke redovnih sudova, smatra da u konkretnom slučaju postoje posebne okolnosti koje on može da uzme u obzir, i da usvoji zahtev za zaštitu identiteta jer u porodičnom slučaju javnost može, čak indirektno, uticati na identitet, ime i porodične odnose dece.

58. Dakle, u skladu sa članom 8. 1. Konvencije o pravima deteta i pravilom 32. (6) Poslovnika, Sud odobrava zahtev podnosilaca zahteva da se njihov identitet ne objavi u javnost.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova, u skladu sa članom 113. 1 i 7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 32.6 i 39.2 i Poslovnika o radu, na sednici održanoj 7. novembra 2019 godine, jednoglasno

ODLUČUJE

I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;

II. DA ODBRI jednoglasno zahtev za ne objavljivanje identiteta;

III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;

IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;

V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac **Predsednica Ustavnog suda**

Bajram Ljatifi Arta Rama-Hajrizi